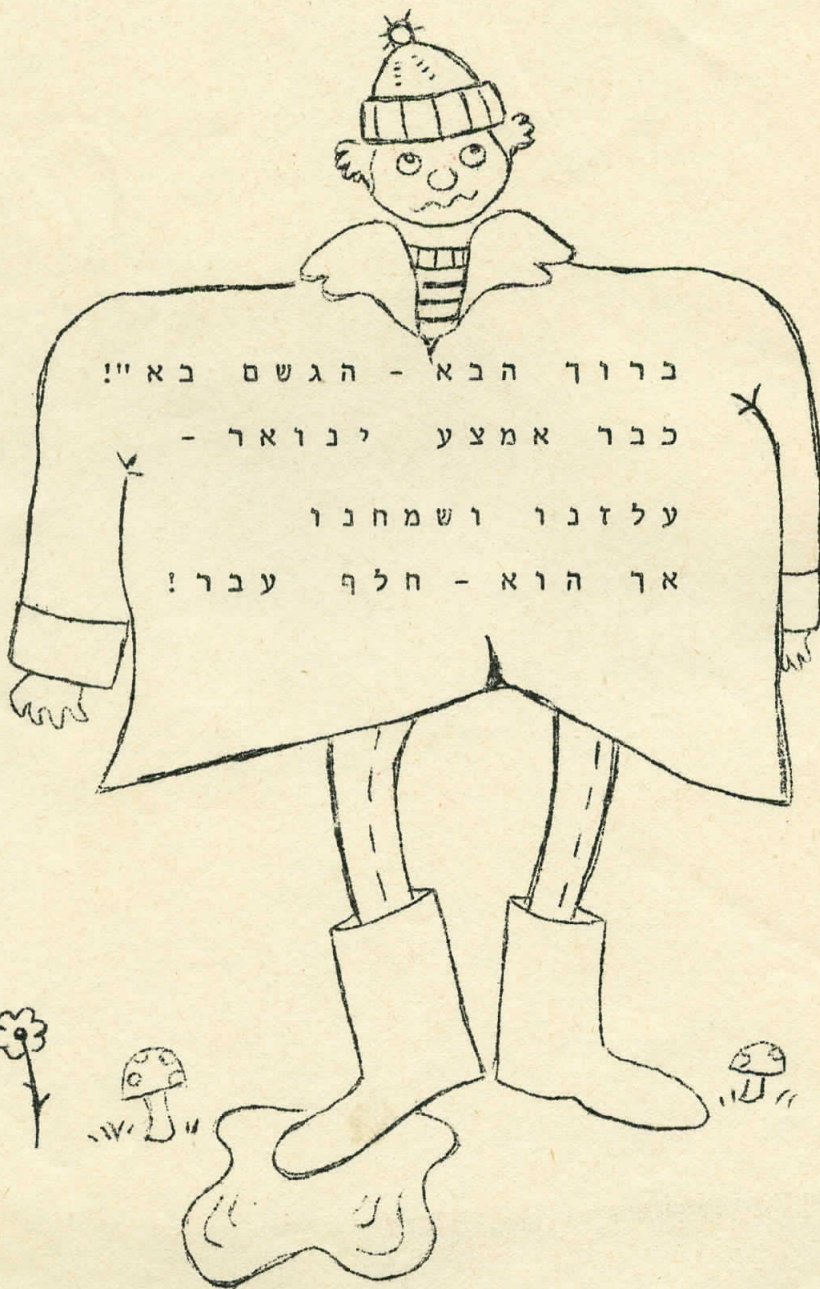
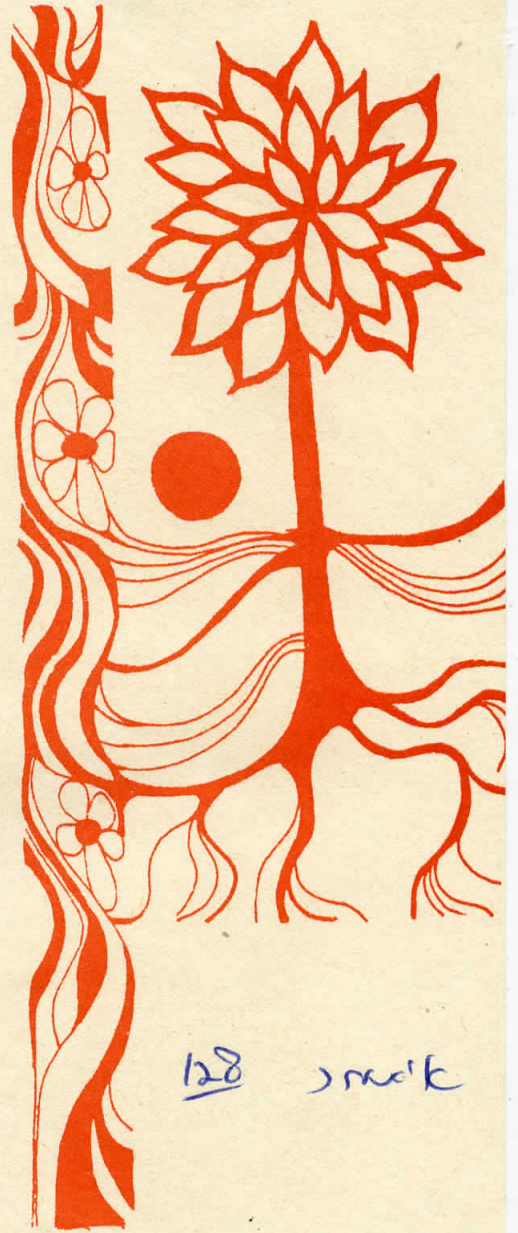

דברי הכפר

ברוך הבא - הגשם בא!"
כבר אמצע ינואר -
עלזנו ושמחנו
אך הוא - חלף עבר!

מספר 128

מספר 748
יג' בטבת תשמ"ב
8 בינואר 1982
כפר הנשיא

** מדור זה נכתב בזכות עט הפרקר החדש שקיבלתי כשי מהמפעל ותודותי נתונות ליוזמי הרעיון, שכן לולא היה לי עט פרקר לא היה לי במה לכתוב.

** השבוע שחלף עמד בסימן הסילבסטר (סילבעסטער) שנחגג ברוב פאר והדר בערב יום ה', שלמעשה היה מסיבת המפעל לציון היצוא המוצלח. או שמא היתה זו מסיבת מפעל במסווה של סילבסטר? עד היום לא ברור לי. מה שבטוח הוא כי הכיבוד שהמפעל נטל על עצמו לארגון, היום יותר מכל ההוצאות בשמונת ימי החנוכה, וכמעט השתוו לאלה של פורים, (ללמדך מאין בא המזון אותו אתה אוכל), האם יש באמת צורך בכך? הרי בסכום זה ניתן לשלוח עוד לפחות 2 חברים לאסט, או להציל מחרפת רעב עוד 55 אנשים רעבים בעולם. את הערב הציל (ויש אומרים שהרס) מוסי שלאחר הנאומים פרץ כהורה טוענת. גם כאן נותרו חברים רבים שלא ידעו כיצד לפרש את התופעה. האם ריקוד ההורה פרץ כמחאה נגד הסילבסטר, האם הוא היה באות שמחה ליצוא המוצלח (ואז רק היה חסר להעמיד עגל זהב בתוך המעגל המרכזי), או האם נעשה נסיון לתת צביון חדש להג. ועכשיו לעניינים יותר רציניים.

** דינה לוי סוף בוף קיימה הבטחתה והוציאה לקיבוץ פלום ב' בערב. ברוכה הבאה...

** רוני בוטו התגייס לצהל"ל ובהזדמנות זו גם הסתפר. שפשוף קל ונעים.

** עופר פרנק הושבע השבוע לצנחנים ליד הכותל לעיני הוריו. כן נערך שם מפגש מרגש עם עוד בו כח, הלא הוא החייל הנליד ביותר בצה"ל - אדם מדר - שניגן עם התזמורת.

** ביום ו' האחרון נערכה מסיבה לבני ה-60+ במועדון.

** הגשם הגיע סוף סוף, מנסה לעשות עלינו רושם, אך זה לא רציני. וכמו שאומר יוחנן: "אה-יבנע גשם..."

** ביום ב' נערך עוד מועדון זמר, הפעם בגדות. מאצלנו היו 13 משתתפים.

** כתת יובל מוסרת שהם מצפים לעבוד בקרוב לחדרי הנעורית. נאחז להם ציפיה קצרה.

** לאיר דוארי נראו יום אחד השבוע מטיל עם שלושה זאטוטים מפעוטון בולבול בני שנה וחצי. פשוט לא מצאו מטפלת אחרת. מה יהיה לאיר, מה יהיה? עוד מעט תתחיל גם לעשן...

** ועוד בענייני טיולים: כתת כנרת יוצאת לטיול לסיני.

** כלול נגמרו סוף סוף משלוחי העופות. כן ירבו.

** עד יום ג' בערב הומלטו בצאן מעל 200 טלאים. לפי ג'רמי, תוך 36 שעות, המליטו 58 כבשים, 132 וולדות. אולי, לציון העונה המוצלחת, יתן ענף הצאן לכל חבר שי סמלי (כובע צמר למשל). הלול יוכל לתת תרנגולות, הכתנה - חולדות, ענפי הפרי פשוט יציינו את שם הענף על הפירות, ואילו הכריכות - ועדת המשק כבר תתן שי לבדיקות. ענף החינוך יוכל לתת לכל חבר ממיטב התוצרת: חיתול מלא קקי...
.../...

2.

(טוף) " מה בשמע ? "

** מזל טוב, מכל טוב, מזל טוב !
ריצ'רד איסטון התחתן ביום ד' עם בחירת לבו - ניקול באנגליה. הנישואין הם בשלב זה אזרחיים, והחתונה כדת וכדין תערך כנראה בקיבוץ לאחר שיחזרו. שיהיה לכם הרבה אושר, וברכות חמות לאלן ואיליין.

** החלמה מהירה לדני טטיל ששוכב בביתו רמב"ם, וכן לדינה הירש ששוהה בצפת.

תוציאו בקזינו את הכסף שהרווחתם במפעל.

שבת שלום,

צ י ל ה.

+++++

המשך "נסיעות מיוחדות והדמוקרטיה"

ובטוף אני רוצה להודות לאותם חברי מזכירות שנשארו במיעוט והבינו את מצבי. בימים המעטים הנשארים על לנסיעתי אנסה בעזרת בקבוקי בירה וויסקי לחסל את ההרגשות הקשות ולהגיע לדרום אפריקה במצב נפשי, שאוכל באמת לשמוח יחד עם דני ופטה - כפי שהרבה מידידי בקיבוץ רוצים. אני מקווה שאבליה

לחיים ושלום

מקס חייט

(תרגום: גרשי)

בנין לבן 38

רגש וטערה

החלק השני של ישיבת מרכז התק"ם התקיים באפעל ביום ב' השבוע. כל מי שענינו בפרטי ההחלטות בודאי ימצא אותם בגליון "יחד" הקרוב. כאן ברצוני להדגיש אי אלו דברים שעשו רושם מיוחד עלי, אולי מפני שנראים לי כאותם עננים קטנים שמבשרים על שינוי במזג האוויר - גשם ברכה שלעתים הופך לשטפונות במקומות הנמוכים; שלג שמשבש את התנועה בכבישים; רוח מצליפה וחרסנית...

עמדה על סדר היום הצעה לגנוח/לשלוף/להצטער על/ ל... (כל קיבוץ שהעלה הצעה והנוסח שלו), את שלושת חברי הכנסת - כ'צלה, דני רוזוליו ויעקב צור, שהצביעו עם ממשלת הליכוד בהחלת החוק הישראלי על הגולן.

חשבנו שאחרי הרעמים והברקים של הסבוב הראשון, יהיה החלק השני שקט ומשעמם, אבל התבדנו. אפשרות של חורדת ישובים, בזוי שם העם והמדינה עקב מהלך מדיני פזיז, בגידה בחברים שנשלחו ע"י התנועה הקיבוצית לרמה, פחות בטחון, יותר בטחון, ישובים כגבול המדינה או פרוקם במחיר השלום, בניה כנגד הריסה...

קריאות הביניים היו נרגשות ונרגזות, כואכות ומכאיבות. הדם עלה לרקת הנואמים והמגיבים באולם. דאגה אחת מקננת בהרבה לכבות: האם האיחוד החדש של שתי התנועות יחזיק מעמד או יתחיל להתדרדר לקראת פילוג חדש?

המחנה הקיבוצי נבון: הממשלה הזאת שכל צעדיה מיועדים להריסת מפעלי תנועת העבודה - ההסתדרות, סולידריות פועלים, התנועה הקיבוצית, הסוציאליזם שאולי היה באופק - מהתלת, מתעתעת, וטומנת מוקשים בקרקע של חיי היום-יום.

.../...

(המשך) "בליכוד לבין עצמנו"

שנאה בן-עדתית טופחה ככלי פוליטי והאש עודנה בוערת. "הזקקים" עושים צחוק מן הדמוקרטיה. ובבית, בתוך התנועה, אי ששקט ואי נחת: לתמוך או להתנגד. להמשיך להקים לבנות ולזרוע, או לפחד שמחר יאריזו התנפצים. אבל בכל הרגש, בכל הצעקות, בכל המילים הבוטות, בכל הפרזות שחותכות את הנפש כמו סכינים בבשר חי, יש קרן אור: כאן, לפחות יש כנות, יש עקרונות, יש רצון להמשיך לתאבק את מאבק בניית העם והארץ, למרות שצלקות קרבות של תמול-שלוש ניכרות בפנים חרושות, בשיער שיבה.

פה ושם, מעט מדי אבל בכל זאת נעודד. זיק הומור לקראת הסיום, תוך כדי קריאת נוסחי הצעות להחלטות הקריא אלי גורן, אחד משני מזכירי התנועה ויושב ראש הישיבה: התקבלה הצעה שנחליט לברך על הגשמים שהחלו זה עתה לרדת, לפני שהליכוד יגנוב גם את זה ממנו.

נגד העישון במקומות ציבוריים (שלב א')
לפני כמה שבועות בקשה שוש אפשטיין לפרסם, באמצעות טור זה, את הרגשותיה ביחס לעישון במקומות ציבוריים, כאחת שהיתה מעשנת וחחליטה להפסיק. כאן נפרע החוב ולפני החברים דברים שאני מקווה שלא טולפו.

- הייתי מעשנת רצינית במשך הרבה שנים, ולמרות שידעתי שזה לא טוב, לא הפסקתי. אולי לא רציתי מספיק. כשאנשים לא מעשנים התלוננו על מה שנגרם להם לא הבנתי. עכשיו אני מבינה טוב מאד את תלונתם: מן המעשנים, ולא רק מן העשן, נודף ריח בלתי נסבל. כיום אינני מסוגלת להריח את הריח, הוא אינו ונורא.

אני עובדת במשרד במפעל עם עוד שלוש חברות. אחת מהן מעשנת, אבל מתוך התחשבות לא מעשנת במשרד. אני לא הולכת לסרטים כיום, כי עשן הסיגריות ממלא את החדר האוכל. על סרט אני מוכנה לוותר, אבל לא על דבר שחשוב לי - האספה. אני מאד רוצה ללכת לאספות הקיבוץ, כי אני מרגישה שמלבד עבודתי, זה הדבר שנושחף אותי בחולי הקיבוץ. אבל, במועדון אי אפשר לפתוח חלונות וכשאני חוזרת מאיזו אספה בגדי מסריחים מעשן, ראשי כואב וגרוני צורב. לא הפסקתי לעשן כדי שאקבל את הצרות בחזרה. אבל עובדה, אחרי האספה אני מרגישה חולה.

מה אפשר לעשות? אולי כדאי ליעד מקום אחד במועדון למעשנים בלבד, אך אין איורור והעשן והריח לא ייצאו. אולי כדאי לעשות נסיון לזה בחדר האוכל. איכשהו מצאתי מן דו-קיום עם המעשנים בחדר האוכל - אינני יושבת איתם. אתה יודע - הפסקתי לעשן מתוך יאוש. בגיל המישים הפכתי להיות סבתא - סבתא שבלילות שכבה במיטה ובשימתה היתה מעין שריקה. חשבת: איך אוכל לחיות כדי להנות מנכדי? עברו שנתיים, ויום אחד הפסקתי לעשן. זה לקח לי שנה להתגבר, אבל הצלחתי. זו הפניה אישית שלי - יש דברים שאני רוצה לעשות בקיבוץ, והעישון של האחרים מפריע לי ומונע ממני מלעשות ולהשתתף.

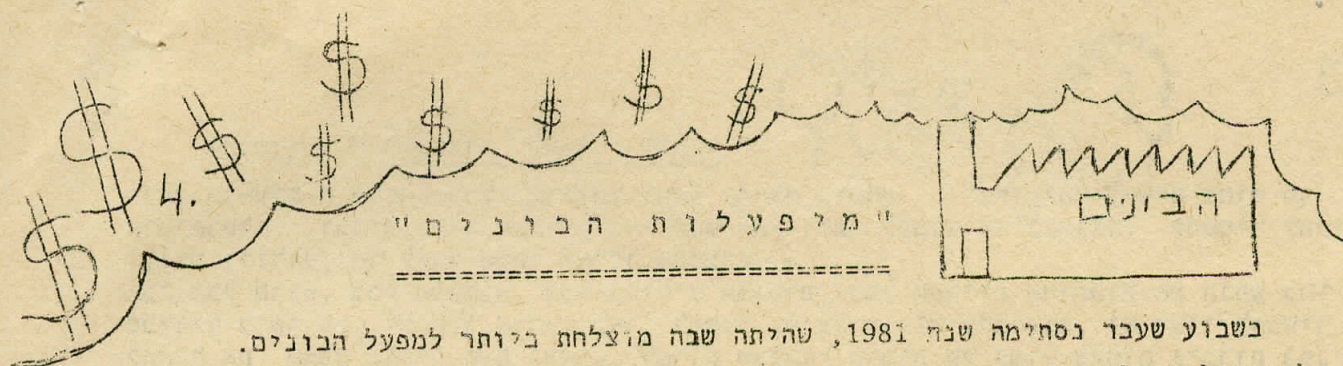
מה לעשות? לערוך סקר - מי מעשן ומי לא? אבל בטוחה שפחות מעשנים מאשר לא מעשנים. והנגע עובר, מועבר, מפריע - בסרטים ובמסיבות וגם מעישון ממש - בקרב הנוער.

עד כאן דבריה של שוש. אני שותף לדעתה ונחוש בדעתי לצאת למערכה. לכן לעת עתה כתבה זו היא שלב א'. תגובות בבקשה.

מה מחזיק כאן? יש אומרים שטור זה מצחיק רק כשכותבו יורד על מישהו. לא נכון, אני מחפש נושאים לחיזוקים כל הזמן. השבוע מצאתי. בהסתכלי בטלוויזיה ראיתי אותו - המפגין המתמיד. הוא נמצא בשורה השניה בכל הפגנה: נגד הנטיגה, בעד שלום עכשיו, יחד עם המפגינים בעד הטרויבניקים בבריה"מ, בעד חידוש ידידות ישראל-רוסיה, תוקע בשופר בזיופים... "פירות עיר דוד", נוסע דוקא בכביש רמות בשבת. הוא מחייך למצלמה ולמחרת אומר בעניידה: נו ראייתם אותי? זה ספורטאי.

א ר י ק

בשבוע שעבר נסתיימה שנה 1981, שהיתה שבה מוצלחת ביותר למפעל הבונים. לכן החלטנו לפתוח במסורת חדשה, והיא - מפעל הבונים יקח תחת חסותו את מפעלי התרבות וחוגים בכפר הנשיא. אני מצטער כי הפתיחה היתה מעט צולעת, מאחר וטרם מצאנו תכנית למלא את מסיבת הסילוווסטר. לכן מחוסר ברירה התקשינו להפגין את יכולתנו וכוחנו בפני בעלי המניות של הבונים, הרי הם "החברים הפשוטים" בקיבוצנו. וכי איזו הדרך לשתף את החבר הפשוט בהצלחות הכבירות של מפעל הבונים ?

אם לא בהזמנה לנשף סילוווסטר אמיתי |

ואיך לארגן שמחה אמיתית אם לא בתרומה צנועה של \$ 400 (מה זה בינינו \$400) על מנת להבטיח כי השתיה תזרום כיד המלך, ואוכל לא יחסר ולקינוח תבוא "עוגת הדולרים". חברים, מי שהחמיץ - הפסיד שמחה אמיתית, מסיבות פורים אינן יכולות להשתוות למסיבות שלנו עם כניסת השנה החדשה 1982.

למחרת היום הוכחנו, כי כוחנו לא רק בצד התרבותי, אלא אף בצד החינוכי ידינו בטויה, כי איך יוכל החבר הפשוט ללמוד עברית או ערבית או כל נושא אחר ללא כלי כתיבה?

והרי כל אחד מאיתנו בסתר ליבו שואף לקבל במתנה מאיזה דוד עשיר - עט פרקר מהודר. לכן אנו חשבו עליו, על החבר והחברה הפשוטים, על בעלי המניות שלנו - והענקנו שי צנוע בצורת עט פרקר עם הקדשה מהבונים.

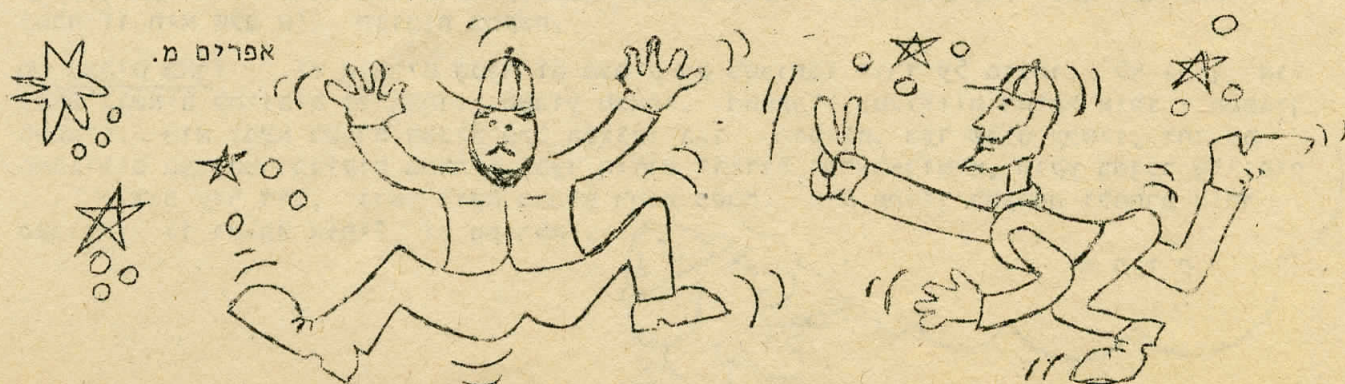
יש בידינו עוד תוכניות לרוב, אך לא אפרט אותן כאן. רק אציין שתיים מהן:-

(1) שיפור פני החברה בכפר הנשיא באמצעות מימון החוג למודעות.

(2) שיפור המזון שיוגש לנו על ידי סבסוד יום הכלכלה ב-100%. ורכישת תנור אפיה

חדשני.

בזאת, חברים, סיימתי. להתראות בתוכניות הבאות |||

ברגשות מעורבים מאד ישבתי בליל שבת האחרון במסיבת יום ההולדת לבני ה-60.

ללא ספק היה חמד ובילוי יפה בצורתה.

ובכל זאת, משהו החקומם בי, הייתי מוטרדת במהלך המסיבה.

- אלף - לא מצאתי הן בעיני ה"סגרציה" של בעלי השמחה לקבוצה נפרדת. הרי מה מפריד בינם לבין - הרבה מאלה שישבו בשורות ליד? מספר שנים, לפעמים כמה הודשים? הפרדה זו החריפה כאשר מזכירנו הזמין והטוב התחיל לדבר - בכנות וכשרון רב, כהרגלו. אך כשהגיע למלים כגון "חברים יקרים אלו" ולשבחם על דרך חיותם וכו', ערה בי צמרמורת. קצת מוקדם מדי? עוד הרבה, הרבה חזון למעשה!

- בית - עם כל הרצון הטוב, היתה סה התמצה במידת מה, אני בהחלט מחייבת מסיבות לצורך כמעט כל דבר, כולל שכבות גיל למינהן. אבל, רצוי למלא את האירועים בתוכן, שלפחות בחלק אפשר למצוא בו משמעות, אפילו משמעות בידורית.

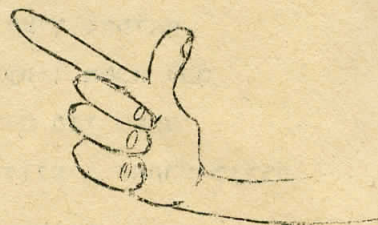
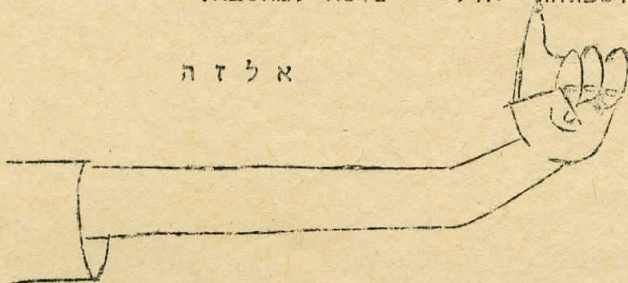
וכאן המלצותי למסיבה דומה, בגיד בעוד שנה? נקרא לזה "החיים מתחילים בגיל הפרישה", אם תרצו, או "הנה מה טוב ומה נעים - בגיל 60".

בתאית נשים את הדגש על התענוג שבחיות, וזוהי בגיל זה. על הפנאי המצטבר והדוחים לניצולו; על שמחת סבה וסבתא עם הנכדים; על יחס אבות ובנים; בדבור על ידידות ואהבה שעמדה באוגר השנים; באפשר לחברים להתבטא על שאיפותיהם ותכניהם לעתיד, אלה שניתנים להגשמה בצד אלה שישארו בגדר טל חלום. נקדיש אפילו קטעים קצרים לויכוחים ודיונים, גישור בין הדורות, שיכון רב-או חד גילי.

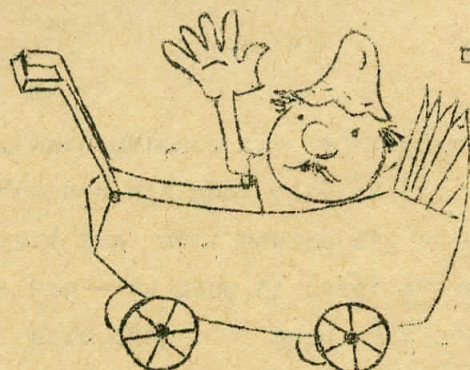
יכול להיות שכל זה לא עונה על זריזות החברה - המגוינת שלנו לערב יום שישי מבדח? ואולי בכל זאת ימצא בו כל חבר, בכל גיל משהו שיכול להתחילס אליו, שיכול להזדהות איתו?

בתקוה שלא דווקא על יותר מדי יבלות, ושפחותי אולי - נושא למחשבה.

אל זה

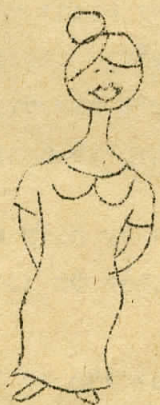
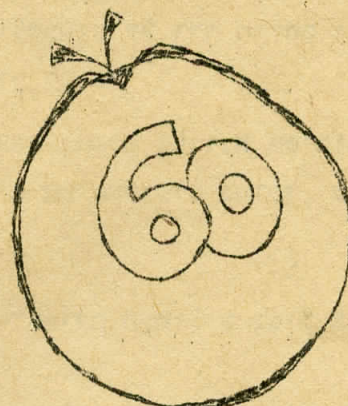
הנדה אמן השלים

החיים מתחילים כשהגיל עובר ששים
 כך בעלי החכמה טענו.
 בראש אמנם שיבה, והקדחת התגברה
 ובקושי השרירים לפעול ירצו.
 אך אין להתבייש ואין להתיאש
 אם העבר עבר - העתיד מחכה לכם.
 אז כל השבחים לחברים בני ששים,
 "ביס א הונדרט צוונציג יאהר" כולכם.

ויש דוגמאות מארץ אבות
 דהיינו האיים הבריטיים,
 שם היה איש אחד שישב לו לבד
 בפינה של בית הנבחרים -
 חיכה וחיכה עד שהגיעה השעה
 ובגיל שלוש וששים
 כראש ממשלה וסמל הגבורה
 כך נהג וגבר על הצעירים.

לגבי האישה בכלל אין בושה
 להצהיר על הגיל ששים,
 דוגמאות יש הרבה של המין היפה
 שהופיעו בעולם ככוכבים.
 למשל יש מוליין שהיום בת שמונים
 ונשאת פקחית ויפה
 מכל הצעירות אשר מתחרות
 לכינוי סמל האישה.

אז אין להתבייש ואין להתיאש
 אם העבר עבר - העתיד מחכה לכם
 וכל השבחים לחברים בני ששים
 "ביס א הונדרט צוונציג יאהר" כולכם.

מיכאל כהן

האם זה היה כל-כך נחמד ?

החגיגה שהתקיימה ב-31.12.81, תחת חסותה המשותפת של ועדת החברה וועדת החברה של המפעל, (בוסכמתה של ההנהלה), השאירה אצלי טעם מר. יש פה כל מיני צדדים שכדאי לקבוע לתת את הדעת עליהם. לא כל אחד כאותה דרגת חשיבות, ובכל זאת כל דבר והאספקט שלו.

תאריך קיום המסיבה, למשל. אני לכשעצמי כבר התרגלתי לעובדה שבמדינת ישראל מקיימים חג טילבסטר. כמו דברים אחרים, טובים ופחות טובים, גם מנהג זה של העולם המערבי נכנס אלינו דרך הדלת האחורית. נשאלת השאלה האם גם הקבוץ בצורה רשמית, כפי שזה נעשה אצלנו, חייב לאמץ לעצמו מנהג זה. אין בזה שום פסול, עלינו לבדוק את שייכות העניין לנו ולצורה חייבנו. הנימוק שיש פה התחשבות באורחים הרבים ובמתנדבים הלא יהודים לא קיים. אני תמיד חשתי שאורחים מתאימים את עצמם לדרך החיים של המארחים שלהם, לפחות לזמן שהותם בבתי המארחים.

אספקט אחר הוא חלוקת העטים לחברים. (בנושא חלוקת העטים לפועלים אינני מתכוון לנגוע), היינו שייך לאספקט יותר גדול: מסיבה של המפעל לציון הישגיו בתכנית הייצוא, הערכה לעבודה הקשה ויוצאת הדופן של כמה חברים במשך חודש שלם. ואני שואל: האם דב טילבסטר באמת המסגרת המתאימה לבטא הערכה והרגשה זאת? האם המניעים האלו לא חוקים דינים להצדק יצוינו ערב חברתי נפרד. (לדוגמה - עובדים כאלה שקיימנו בעבר ובהצלחה גדולה).

הרי מה קרה? בתוך צחוק ואוירה של תוללות ועליזות - דברים שבהחלט מתאימים לערב זה, מוקראים מספרים על מליוני דולרים, מושמעים דברים של הערכה, על ביצוע איזה שהו עבודות, הכל מלווה בקריאות של "הן הן", של קהל מזיע שקיבל הוראה להפסיק את הריקודים ואת השירה ומחכה כקוצר רוח להמשך הערב, חלק של קהל זה בכלל לא התעניין מה קורה על הבמה, והמשיך לדרר, לאכול, לשתות וגם לרקוד, וכל זה בתוך אולם חשוך, רק מוט מואר ע"י אורות צבעוניים קטנים. הרי טילבסטר הערב.

זאת היתה המסגרת החיצונית והקהל היה אנוס לשמוע על "הישגיו של המפעל בתכנית הייצוא", אני, בכל אופן, נפגעת מכל ההצגה האומללה הזאת. ראיתי בה יותר עלבון מאשר הערכה לאותם חברים שבאמת עבדו ועמלו, ולא רק בדצמבר, אלא, בכל 12 חודשי השנה. גם המשפט היחיד בו הזכירו את חלקם של הפועלים השכירים. גם משפט זה, בצורתו ובהשמעתו, היה בו משהו מהלזזל והשאיר טעם מר.

לדעתי, המפעל היה צריך לארגן מסיבה משלו, שבה יש שילוב של הישגיו והעובדות בחגיגי ושמחתי. ואם 31.12 הוא לא רק סוף השנה האזרחית, אלא, גם מסמל את סיום שנת הייצוא של המפעל, אין שום פסול בקיום מסיבה זו בתאריך הנ"ל. אבל, להשפיל את מאמציהם של חברים ופועלים טובים ורבים, כפי שזה קרה במסיבה הזאת: באמת חברים! לא יכולתם לחשוב על מסגרת יותר מתאימה?

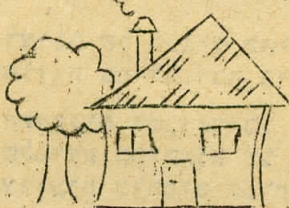
ואספקט אחר: העטים. יש לראות במתנה זו כן "גימיק", שאפשר, דרך אגב, לחלק בכל הציבור מתאימה אחרת. עצם העובדה שחלוקה זו נעשתה למחרת יום המסיבה, מקשרת אותה מיד לנושא והופכת את המתנה לביטוי של תודה וגמול. כידוע כל מיני שמתחיל לקשקש מקבל עט דרך או אחר. אם הנהלת המפעל רוצה לבטא משהו מעל ומעבר ל"גימיק", (על פי השיטה של בנקים גדולים או בתי כל-בו, בה מחלקים צעצועים או דברים זולים אחרים לשם משיכת קונים), למה לא לעשות משהו בעל ירך חברתי גדול? למשל, למה לא לזמין את החברות והחברים שאינם עובדים במפעל לנסוע לכל מיני מקומות בארץ לראות את הברזים שלנו בשטח. אני תמיד קורא על חילולים של מחלקה זו או אחרת של המפעל. היתה פה הזדמנות לאזן קצת את המאזן.

החברים אינם תלויים בחלוקה הזאת.

(המשך) "האם זה באמת היה כל - כך בחוץ?"

ועוד אספקט: לדעתי, אסור ובאמת אסור לפרסם איזה שהם מידע הקשורים למפעלנו התעשייתיים או החקלאיים כמונחים של כסף בלוחות המודעות שלנו. פשוט אסור, ואני תמה שהנהלת המפעל אישרה דבר כזה. אצלנו, עובדים, מבקרים, וסתם מסתובבים - פועלים, חיילים מהבסיס הקרוב, מבקרים וכל אחד קורא את מה שכתב בלוח המודעות. וכל אחד מבין ומפוש את הכתוב לפי תפיסתו וחבנתו. אף אחד לא עומד לידו להסביר את משמעות מליוני הדולרים האלה לחברים הזכות והחובה לדעת את כל המספרים ויש להעבירם אליהם בצורה ובמוסדות ותהליכים. לא מתפקידנו לפרסם אותם בפומבי מבלי שבקשו מאיתנו לעשות כך. ובאיזו ראיותנות! האם חברי ההנהלה אי פעם השבו אין זה מתקבל? אני השתמשתי במילים "הנהלת המפעל", מפני שאינני יכול להעלות על דעתי שכל ארגון, כולל רכישת העטים, האוכל, הפרסום, היה יכול להתבצע בלי אישור ההנהלה כולה. למארגני הערך עצה: אין לערבב שמחה בשמחה. ולבסוף - האם אני היחיד שמרגיש כך?

ד א ו ב ג

הבית שלי ותוכניו

בשבוע שעבר נשאלה השאלה "לאן אנו הולכים?" הכוונה הייתה כמובן, מה תהיה דמות הקבוצה בעתיד. זוהי שאלה כבדה מאד, ואנשה להחזיק ודד איתה לפי הכנתי את הנהגות של החברה הקיבוצית בת זמננו כללל, וחברתנו ככפר הנשיא באופן טפזלי. הקיבוץ קיים כמסגרת חברתית, המבוססת על מערכת ערכים נתונה. ערכי יסוד אלה מתמצים במידוג הכרחי של זכויות וחרבויות של כל פרט כלפי הכלל, ואלה באים לגדל ביטוי מעשי במעגל המשקי-הכלכלי-הקיומי, והן במעגל החברתי. הבסיס השוויוני שיתופי של חיי קיבוץ, ביטול הקניין הפרטי, הערבות ואחידות ההדדית ועקרון העבודה העצמית, ואי ניצול הזולת, הינם אבני היסוד של תורת הקיבוץ, אשר שימשו בעבר קרי-מידה להתקבלות מועמד לחברה.

מאחר וקיבוץ, כמו כל מסגרת חיה וצומחת, מהווה לערכת חברתית כוללת הנתונה לכלל טפק להשפעות ולחצים שונים מחוצה לה, שומה עליו לגלות את הגמישות הדרושה כדי שלא לקפוא על השמרים, ויחד עם זאת - עליו לשמור על היחודיות הערכית שלו, המאפיינת אותו לטובה והמבליטה את המיטב שבתפיסה הצינונית שבו, היודעת להעריך את הפרט כשלמות, על מעלותיו וחולשותיו, לאורך תקופת חייו, ובשינוי המצבים אליהם הוא נקלע.

הקיבוץ מראשיתו תיפקד כחברה צעירה. מחשבות אבות הקיבוץ לא היו נתונות לטווח הרחוק, ושאלות אשר התעוררו במרוצת השנים מצאו את הטיפול בהן ללא כל נסיון חיים קודם אשר ממנו ניתן היה ללמוד. יחד עם זה - גדל דור - לא ידע את דוסק", וכתוצאה מהצטרפות רבים שלא מתוך סיבות רעיוניות, בחלש היסוד המלכד את החברה, ובמקומו הוסט הדגש לתביעותיו האישיות של הפרט אשר דרש את המימוש העצמי שלו, והפך אותו לעקרון מחודש, אם מתוך רציונליזציה משנית-חברתית- תנועתית, או בלעדית.

בזמן האחרון, אנו עדים לתופעות קשות מאד, הן של בני הקיבוץ, אשר עוזבים אותו לאחרי השחרור מהצבא. והן של עזיבתן של משפחות ויחידים. כתוצאה מכך האוכלוסיה של הקיבוץ מזדקנת והולכת; חסרה שכבה צעירה ופעילה, ומספרית אנו נשארים בגבולות ה-250 חברים.

(המשך) " הבית שלנו ותכנון "

להשלמת התמונה העובדתית - אני מציין את הדחילה - האיחור בגיל ההתבגרות המחשבתית של הדור הניציר ברובו - ואולי המכה הקשה ביותר בעיני היא צמיחת "תורות המילוט" (אסקיפיזם) הפולחניות, למיניהן אשר הורתן ולידתן במציאות המנכרת והאלימה של ארה"ב, ואשר המסר האקזיסטנציאלי שלהן "אני ואפס עוד" מדגיש ומבליט את היסוד האנוכי של הפרט ומשחרר אותו מאחריות כלשהי כלפי כל חובה או התחייבות אותן הוא פורק מעצמו, בטענה שזכותו למימוש עצמי מסוג זה מעוגנת בדמוקרטיה הקיבוצית.

מה אנו יכולים לעשות כדי להפוך את החברה שלנו להברה שטוב לכל אחד לחיות בה - ז"א לקבל ברצון את המיגבלות הטמונות בהכרח בכל חברה ערכית, (התנדבותית), השואפת לגדול ולהתפתח תוך הבנת הצרכים האמיתיים של חבריה?

אני חושב שקודם כל אנו חייבים ביושר אנטלקטואלי ובקונסטנסוס כללי לגבי עקרונות חיי קיבוץ היום, על מנת להציג את תעודת הזהות היפה שלנו, וזה אומר שנדרשת גישה מאוזנת לגבי אורחות החיים המקובלים עלינו, וזאת כדי לעשות את תורת הקיבוץ ל"וחיית בה". חיי היום יום של הפרט, התורם כמיטב יכולתו, באופן מודע ופעיל לטובתו ולטובת הכלל בכל התחומים, יוצרים מציאות משקית וחברתית.

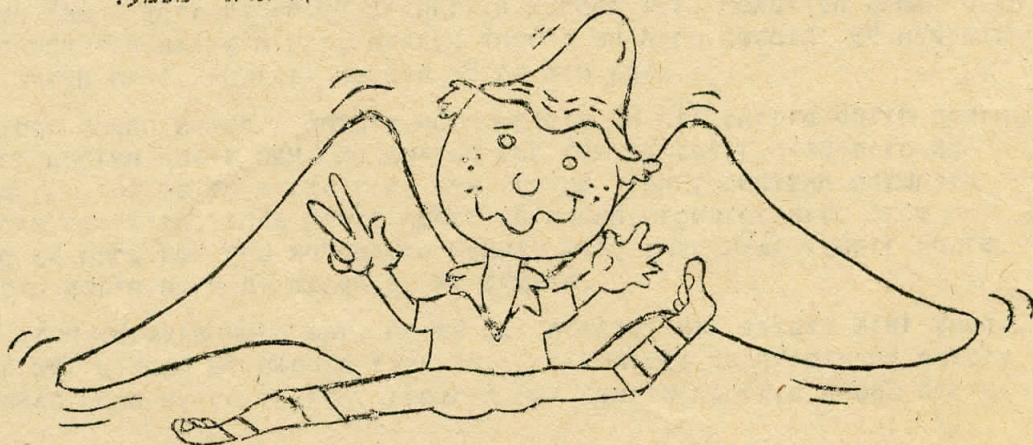
רצונם של הבנים לחיות בקיבוץ ולהעריך אותו כערכו, כמסגרת הכוללת החיובית ביותר, תלויה במידה רבה בראיית הקיבוץ בעיני הוריו והחברה המבוגרת.

התנהגות המבוגרים, ובראש וראשונה ההורים, משמשת דוגמה לבנים, ואין שום ספק שלמידת ההזדהות של המבוגרים עם הקיבוץ וערכי היסוד שלו - יושר, חברות אמת, צניעות ביחסים חברתיים ונכונות לפעול למען הכלל, אשר בתוכם הם המרכיב החשוב. יש חשיבות מכרעת בשיקול הבנים על עתידם.

הקיבוץ הוא מסגרת שבה חיים אנשים, ולא מלאכים. אני מאמין שחברינו ברובם המכריע שואפים לכך שהכית שלנו יהיה בית טוב לחיות בו; בית שבו הדאגה המשותפת ל"נשמה בריאה בגוף בריא", תתבטא במעשים יפים של כלל הציבור, אשר ביטל את השלילה שבמעמדות ומיוחסים, ובאמת קבע את שוויון ערך האדם, יהיה עיסוקו אשר יהיה, וטובת הפרט והכלל המושגת אך ורק ע"י המעשה החופשי והרצוני של כל החברים כעמודי היסוד של תורת החיים שלו.

מי יתן והנכונות לחרום ולפעול בכל שטחי הייצור והיצירה למען הכלל תהיה לנחלת הכלל - ואז ממילא יהיה יות אור וחיוב בבית, ואולי תמעט הנהירה אחרי תורות פסבדו - פסיכולוגיות דרפיסטיות שמקומן לא יכידן בהכרחנו הקיבוצי, ולא ירחיקו הבנים תוך הזדהות עם התפוצה הרחוקה תרחי-משמע.

מ א י ר .ר.

בעיר, אדם המגיע לגיל פרישה, מעדיבים אותו מעבודתו - במילים אחרות שולחים אותו לפנסיה ואז הוא בוחר לו איזו עבודה הלקית או עוסק בתחביבים.

אצלנו מתימרים: זה לא כך. אדם יכול להמשיך בעבודתו כל זמן שהוא יכול, וכל זמן שהוא רוצה באותה עבודה, או בכל עבודה אחרת.

אך נוכחתי לדעת שזה לא בדיוק כך.

בעצם כיום אני די מרוצה שהוציאו אותי ממעגל הקסמים בו הייתי בתונה 22 שנה, וזה הבישול. בהתחלה זה היה אצלי כתחביב, אך במשך הזמן הפך לשיגרה ולא מאהבת מרדכי אלא פשוט לא מצאח עניין בכל עבודה אחרת שיש במשק, אך תודות לאלו שהחליטו כי אני זקנה מידי לבשל - זרר אגב, אף פעם לא שמעתי שזקנים מדי לבשל, כל עקרת בית מכשלת כל זמן שהיא יכולה לעמוד בלילה, אני מבינה שזקנים מדי לעבוד בחיבור או ודאי ישנם אי אלו מקצועות אחרים.

ובכלל, זיקנה זה נושא יחסי. אמנם אין להר'ם מהגיל הביולוגי העושה את שלו אך בסה"כ זה תלוי כאללה איך אתה מרגיש וכיצד הסכיבה רואה אותך.

הבה למשל: אמא שלי ראתה פעם את סדריק ויוחנן עובדים בגן ושאלתני: מי שני הזקנים האלו? אך כפי שאמרת אין רע בלי טוב, חושבני שזה היה הקס ששבר את גב הגמל.

במה זכרים אמורים: הודות שהעיפו אותי מהמטבח חזרתי לאהבתי הראשונה, הפיסול אשר לא עסקתי בו 22 שנה שבאשמתי וגם באשמח המשק.

כל פעם שנחננו לי מקום לעבוד בו נזכרו אחרי שבוע שבועים היו צריכים את המקום ונחנו לי מקום אחר. כך זה חזר על עצמו במשך תקופה ידועה עד שיום אחד לא טרנו אפילו להודיע לי - נשטט העיפו את הדברים החוצה. בקיצור נמאס לי כי לא סבלתי מעודך זמן וזנחתי את כל העסק.

כי כידוע פיסול זה עבודת פרך, כמו שנאמר: "ויעבידם פרעה את בני ישראל בפרך בחמר ובלבנים" ובזה גם אני עובדת.

למורה האירוניה התחלתי לחבב את התפירה אליה התגלגלתי אחרי בסיון לא מוצלח לעשותני לסנדלר. כי מיום שאני זוכרת את עצמי - התפירה היתה שנואה עלי, שנאתי זאת בכל נפשי ומ' עד כי העדפתי ללכת בלי כפתור מאשר לקחת ביד חוט ומחט, אך כיום אמנם אינני חושבת שזה אהבת חיי ומשאת נפשי, אך לכמה שעות אפשר לסבול זאת. יתכן כי גם החברה איתה אני עובדת גורמת לחבבעלי את המקצוע.

אפשר שלא הייתי מעלה כל זאת על נייר, לולא רציתי להצדיק את אי עבודתי כרגע, כי תמיד עובדת עמדה אצלי בראש סולם העדיפויות.

אך היות ואני מתכננת לערוך תערוכה במרץ מאד הפלא אני שותקלת בחרוב לבקשתי לתת לי כמה חודשים חופש בכדי לאפשר לי להכין את התערוכה. אמנם לא קיבלתי זאת והיום אני עוסקת רק - בפיסול, עד לתערוכה. .../...

(סוף מאמרה של יוספה)

אך הייתי מברכת אם מישהו היה מסביר לי, למה אדם שהגיע לפרישה ואחריו 22 שנה שלא עסק באמנותו ולא למד, אינו רשאי לקבל כמה חדשים חופש לעסוק רק באמנות?

ד ו ס פ ה

מסביב לסכר של חול

מה היא חברת כפר הנשיא היום ולכן היא הולכת?

את השאלה הזאת הציג אדל בדברי הכפר לפני שבוע, סביר להניח שאין קיימת תשובה אחת ויחידה לשאלה הזאת. אני חייב להוסיף, לפני שאני מתחטט לנושא בכללותו, שאני מעריך מאד את הכנות והאמת הכואבת שעלתה בחלק מדבריו. יחד עם זאת, אני רוצה להתחחס לתופעה שכונתה בפי אדל: "תופעה אנטי חברת'ת בכותרת של אטט שמתפשטת כמו טרסן". אני חושב אדל, שאם נבדוק היטב את המצב החברתי במשק, נסכים בינינו שהוא טוב למדי, אבל בהחלט לא מה שמכונה יחסים פתוחים וכנים בין אדם לחברו. החגורות החברתיות הולכות ומתרחקות אחת מן השניה הנוע שגדל וצומח במקום, לומד, בצורה של מסרנים סמויים, שאם האחריות לא יפה לקחת, אחריות צריך לחטול. שאין אדם יכול לשנוח דברים לבדו. בקיצור, הוא מחונך למצוא מסתור, מאשר חיק חם ואוהב. הקודים הבסיסיים שלנו הולכים ומאבדים את משמעותם ופתאום נראים לנו משומשים ומזויפים, ואתה אדל פונה בקריאה נואשת למוסדות ומשק לקחת את האחריות בידיים, (כמו ילד שמזעיק את הוריו לעזרה), נאמן לשיטה שהביאה את הקבוצ אל עברי פי-פחת. חסר לנו משהו אדל, משהו שאפילו תטיל את האשמה על "אנשי אטט", עדיין יהיה חסר. וכדי לתקנו נצטרך לא לשנאה ופחד, אלא, לחיבה והרבה הבנה, ובמישור של הפרט ולא דרך מוסדות המשק, החלטה במוסד יזינה יכולה לשפר את הקומונקציה שבנינו לכינך או להעצים את האהבה שבנינו.

איך מגיעים לאותם יחסים פתוחים ובלתי אמצעיים שאנו כה מבקשים אותם ואחריהם. איך מגיעים ליחסים של כנות וחוסר זיוף שיעשו את חיינו לזורמים וטריים ולא מי אפסיים מעלי צחנה, לא חיים שבהם כל מה שנשאר לנו זה להיות את חיייהם של שכנינו דרך מריבותיהם, גרושיהם, שנאתם ההדדית וחוסר ספוקם.

פתרון אפשרי למעשה, היחידים, כיום במשק שנטשו את המודל של שנויים שיבואו דרך המוסדות, (כלומר, שינויים נכפים), הם אותם אנשים שעברו אטט. ובמידה מסוימת הם ממשיכים את כוח האווירה והאהבה הבלתי אמצעית שאנחנו חושבים (שאוכלי לא היתה) שהיתה קיימת בדגניה וכנרת.

מדוע אנשים שחותרים ליתר אחריות, יתר שיתוף בחוויות יחדו ויתוארו כחידדקים/נושאי מחלה. ממתי שותפות ואהבה הן מחלות שצריך להגן על הנוער בפניהן.

.../...

איך זכרים נכנסים למרכאות ? הבעיה שמטרידה את שנינו, אדי היא, למה כל מה שהיה קודם מוגזר כציונות, אהבה, שותפות, עזרה הדדית, בקרא כלום "ציונות" "שותפות" "עזרה הדדית" "אהבה" וכו'.

למה הדברים שאנחנו קוראים להם ערכים, הולכים ומאבדים את ערכם בעינינו. יתכן שהחשבה לכך טמונה בעובדה שאנו חיים בחברה שבטעות אנו מכנים אותה בשם "חברה צרכנית", אבל מה הם צרכים למעשה, צרכים הם אותם דברים מוחלטים שבלעדיהם אין אדם יכול לחיות. אם לא, אם לא יוויה, אם לא לאכל ימות, אם לא יעשה את "צרכיו" ימות, ועוד מכאבי בטן. כל הדברים האלה הם צרכים והם בהחלט מוחלטים, ולא תתכן תפיסה של משהו אחר, שתהיה שונה ביחס אליהם.

לא כן הערכים, הערכים הם יחסיים, ומה שטוב לי יכול להיות רע לאחר, לערך יש יותר ממשמעות אחת, וגם היא יכולה להשתנות כמה וכמה פעמים אצל אותו האדם.

אם להביא דוגמה מטפורית הזן, החבל שבהרים יציל את חיינו של המטפס, יהיה בצורת מותו של התלוי בגרדום.

זהו הערך, הוא יחסי ועליו להיות מודעים לכך שערך איננו צורך ואיננו נצחי. והמוסדות שיצרו לא יוכלו לעשות את הערכים נצחיים, לכן צריכים כולנו לבדוק את ויזם שכיננו לבין ערכינו כל הזמן.

פחד כפתרון וזהו שורש הרע אדי. הפחד שהאוכלוסיה תאבד את שפיותה, הוא יותר סמפטום לחוסר יכולת להתמודד עם מציאות משתנה, ובתור שכזה איננו מהווה פתרון לבעיה שצמחה לכולנו.

הפחד הוא שתוק, הוא כסוי העיניים בידיים של הילד, אולי הוא וצנקה לעזרה, אך עדיין איננו פתרון שיפתור את תחלואינו.

"אנשי אסט" עכשיו בקשר ל"אנשי אסט", איננו מאמיני שקיימים "אנשי אסט", ישנם אנשים שעבדו "אסט", אלו לא הפניקה, אדי, אפילו איש מעשי כמוך היה מבחין שיש לנו פה מכשיר יעיל ביותר שאפשר לתת אותו לערכינו המשתנים, ולצאת נשכרים מכך, צריך אולי להנמיך את חומות ה-ד והחשש, ולהוריד את הזרועות המגוננות על הראש, (כמו שעשה מטייב "קן הקוקיה"), בפני משהו שבא לקראתך בזרועות פתוחות לחבק.

מסביב לגרגר חול הייתי מאד רוצה לראות שאותם מפגשים שאותה קורא להם "קליקה של התלחשות", יפתחו לציבור שיוכל להכנס ולראות אם השד נורא כל כך, והייתי מצפה באותה מיזת שאנשים שעברו אמון יוכלו להחשף גם בפני, אחד הדברים הגרועים שיוכלו לקרות לכמה מהם, שדוקא בגלל ההתנגדות והלחץ, תתגבשו לקבוצה אליטיסטית (כביכול), שנפגשת כל יום שבת מסביב לגרגר החול שלה, כשכל אחד מפנים את המטר האישי חברתי ושומר אותו לאנשיו שלו.

תפתחו את המפגשים לציבור ולא שני חוגים, חוג לכוגרים וחוג לחברים.

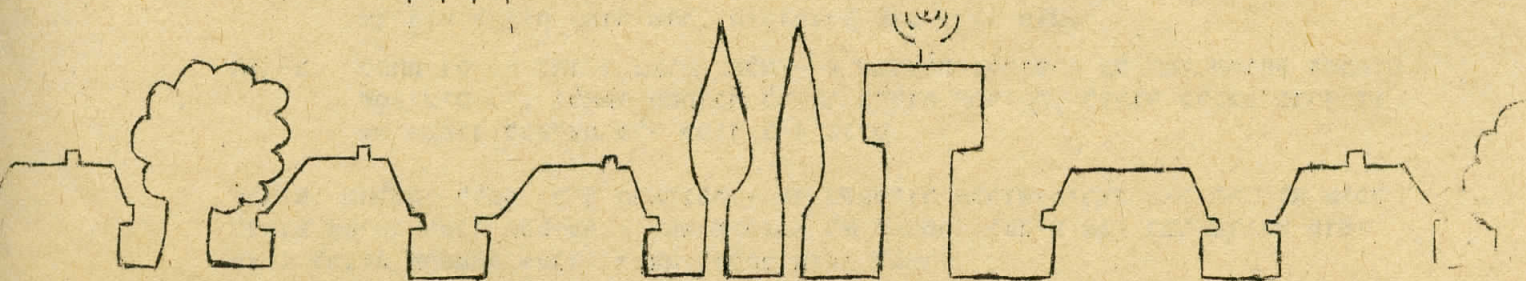
לא נראה לי שסלקציה כזאת תהיה כדאית, וגם לא הגיונית.

אל תגנו על אף אחד מפני אף אחד, אנחנו רוצים לשפר את התקשורת בין האנשים ולא להגן עליהם מאחד מפני השני.

אז, רק אז נוכל להוציא את הערכים מן המרכאות ולהציב אותם במקום הראוי להם.

ונתיה כולנו שמחים ומאושרים על גרגר החול שלנו.

ד ו ד ו

חברים יסלחו לי אם הכותרת לא ברורה - אך גם לי הדבר לא כל כך ברור.
אנסה להסביר.

לפני חודשיים שמעתי מבני דני, שהוא עומד להתחתן בחודש ינואר בדרום אפריקה.
חשבתי באופן טבעי, שאוכל להשתתף בשמחה זו. פניתי אל המזכיר עם בקשה לקבל
נסיעה מיוחדת, ביקשתי נסיעה של 2-3 שבועות - המלימום האפשרי במציאות של נסיעות
לדרום אפריקה בעונה זו - וצינתי שאני לא זקוק לממון של הקיבוץ.

חשבתי לתומי שהעניין הוא פורמלי בלבד ושהמזכירות תאשר את הנסיעה בלי קושי.
להפתעתי מוסד חשוב זה דן בשלוש ישיבות בנושא. בשני הדיונים הראשונים היו
הצבעות שתוצאותיהן - חיכוך. בפגישה השלישית שהתקיימה השבוע, השתתפתי בעצמי
וניסיתי להסביר את בקשתי לפני חברי המזכירות. ומה קרה? הגזבר לא הופיע בישיבה
כל היה עייף מדי אחרי משלוח עופות, חבר אחר עזב את הישיבה באמצע בכעס, ואחרי
דיון ארוך החליטו לקיים עוד הצבעה. ברגע האחרון נכנס מרכז המשק, שלא שמע אותי
בכלל והכריע את התוצאה 3-4.

וזה כנראה הדמוקרטיה אצלנו.

החברים החכמים שהחליטו שאני לא יכול לקבל נסיעה מיוחדת, טוענים שאני קבלתי
3 נסיעות מיוחדות במשך ה-14 שנה שאני נמצא בכפר הנשיא ולכן דורשים שאקדים
את התור לנסיעה לחו"ל (תור שיגיע בעוד 3-4 שנים). חברים, אנסה להעביר לפניכם
כמה מנוחבותי לגבי הפרשה העגומה הזאת.

(1) בעבר נאלצתי לבקש נסיעות מיוחדות בגלל סיבות חיוניות וחובה מוסרית. אם
חברים אלה חושבים שלקקו אמא בת 86 בבית זקנים ובבית חולים, זה באמת חופש שצריך
להשפיע על החלטה לגבי נסיעה לחתונה של בן - אז אני רק מקווה שהם לא יעמדו
במצבים כאלה בחייהם. כאשר חזרתי לחיות בישראל ובקיבוץ לפני 14 שנה, חזיתי
מראש שאולי יהיה צורך לנסיעות כאלה - וכדי שלא אצטרך לבקש עזרה כספית מהקיבוץ
או מכל מקום אחר, דאגתי שיהיה ממון לנסיעות כאלה במידת הצורך. לכל חבר שירצה
לדעת איך עשיתי זאת ובאיזה מאמצים עשיתי זאת - אשמח לפרט באופן אישי.

(2) כרגע בתי, עדנה, בעלה ושני הנכדים שלי שוהים בקנדה, במסגרת עבודתו כאל-על,
ואולי יישלחו לארצות אחרות. אני חושב שיש לי זכות מוסרית לשמור על תורי בעוד
4-5 שנים כדי לבקר אצלם, אם ארצה בכך, ואם אמנם יישארו מספר שנים בחו"ל.

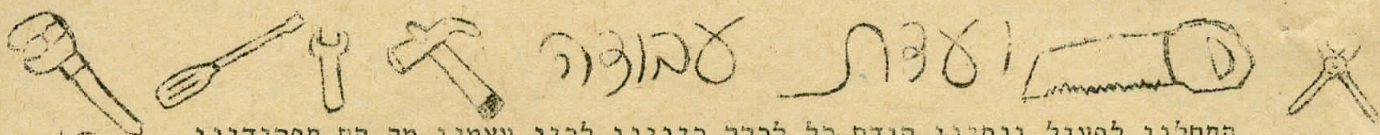
(3) זאת לא הפעם הראשונה שחבר קבל נסיעה מיוחדת כדי להשתתף בחתונת הבן בחו"ל,
וברור לי לגמרי שיהיו עוד הרבה מקרים כאלה. כולנו רוצים שבנינו ישארו בקיבוץ
ובארץ - אך בסופו של דבר להם יש גם הזכות להחליט לעזוב את הוריהם בדיוק כפי
שאנו עשינו.

(4) חברים, הפרשה משאירה אותי עם הרגשות קשות ומרות - ועומדות לפני 2 אלטרנטיבות:

א. לבסוע ל-2-3 שבועות, לחזור, ובזה לוותר על התור שלי בעוד 4-5 שנים -
אך בזה להיות בחור טוב, קיבוצניק טוב וילד טוב.

או -ב. לקחת נסיעה לחו"ל באופן מלא - 6 שבועות ולהוסיף כל ימי החופש ושבתות
שמגיעים לי, ולאחר החתונה להשאר בדרום אפריקה, לעבוד ולקבל בדרך זו
את הממון לנסיעה שלי בעוד 4-5 שנים.

חברים, החלטתי ללכת בדרך הראשונה - אך כשאחזור אדרוש בירור באסיפה. לא אוכל
לדרוש אסיפה לפני הנסיעה - ראשית הזמן לא מאפשר, ושנית אני כבר מרגיש קושי
עצום להנות מהשמחה ואנני רוצה לקלקל אותה לגמרי.

15. התחלנו לפעול ונסינו קודם כל לברר בינינו לבין עצמנו מה הם תפקידינו, סמכויותינו ואיך נפעל. למעשה, פגישותינו הראשונות נסבו בעקר סביב בעיות עקרוניות. - כללית הורגש, שמשמעת העבודה בכמה מקומות אינה עונה על הרצוי, שחברים מאחרים או אינם ממלאים באופן מלא את המוטל עליהם. למרות שזה חריג ואינה הכלל, דעתנו שיש צורך בטיפול, אך אנחנו לא רואים את תפקידינו בתור משטרה וממליצים שכל ענף וענף יעשה את הברורים קודם על כתוכו. כמובן, שעקר המעמסה מוטלת על מרכז הענף. יחד עם זה, אפשר לפנות לכל אחד מאתנו עם הצעות, תלונות וכיוצא בזה. (חברים בועדה: ג'וני ט., אביבה ג., אלק, סדרן עבודה - כרגע דוד א. ויעל נ.)

רשמנו לפנינו בעיות שאנחנו חושבים לטפח בהן ובחלקן כבר התחלנו.

(1) מרכז צבורי (סניטריות)	(5) נסיעות בריאות (ימי עבודה)
(2) חדר האוכל	(6) עבודה "בקבלנות"
(3) כישול ערב - יום שישי	(7) ימי עבודה של סטודנטים ולימודים.
(4) פקוח ורשום ימי עבודה	כמו כן "ימי גשר"
	(8) בתי ילדים (מחליפות-ים)
(9) עזרת בישול	
(10) משלוח עופות	
(11) יישום תקנון עבודה.	

רשימה זו אינה לפי סדר עדיפות או דחיפות וכמובן רק התחלתי, וכפי שכבר הוזכר קודם, אנחנו מעודדים חברים לבא אלינו עם הצעות.

רשום עבודה: הוחלט להמציא פנקס רשום שבועי לענפים, בעלי אנשים יחידים, כדי שהם יעבירו את הרשום לסדרן העבודה - כדוגמת רשום עבודה של ענפים.

שרותים: אנחנו חוזרים ומאשרים החלטת האספה, שכל חבר חייב לעבוד בשרותים שבועיים בשנה.

סמכויות ו" עבודה - ו" כוח אדם: הגדרנו מחדש שאנו רואים את עצמנו אחראים לבעיות יום-יומיות בסדרן העבודה בטווח עד כ-3 חודשים. מקומות עבודה קבועים מעבר לזמן הזה - בטיפול של ו" כוח אדם.

סמינר בנים: הוגש, שמועד הסמינר אינו מוצלח ביותר לסדרן העבודה, ובעתיד מציעים לארגן פעולות כגון אלה בימי חופש של בית הספר (כמו שהיה יכול להיות בחופש חנוכה). לאור המצב חייבים להבין חברים, שבשבוע הבא (13-14-15 לחודש) נצטרך למצא מחליפים ומחליפות בענפים שונים - בעקר בבתי הילדים.

המשך. יחסי הכח

בעקבות הכתבה שלי מלפני שבוע, הביעו כמה חברים את הדעה, שאת רוב הבעיות בחדר האוכל אפשר לפתור על ידי מרכז (ת) טוב (ה), בעל (ת) רצון ויכולת לשפר סידורים. אנני מסכימה עם דעה זו. אומנם אין כל ספק - הצלחה בשרות לחבר תלויה באדם הנכון במקום הנכון - וזה אמור לגבי כל ענף במשק, ולא רק בחדר האוכל.

אנחנו עובדים עם חברים שמבצעים "תורנות" במטבח וחדר האוכל ועם הרצון הטוב ביותר, בוודאי לא פשוט לנהל ענף בלי התנאים המתאימים.

אם מדברים על חוסר יעילות ונזילות במטבח ובח"א (שנחלנו להשתמש בהם לפני 16 שנה - ורק בוצעו בהם תקוני "קוסמטיקה" לשפור הבנין), ברור מאד שאותו בנין כבר לא עונה על הדרישות שלנו היום - ולא חשוב מל עובד שם !

למשל - (1) השטח הקטן בחדר שטיפת הכלים, שצריך לשרת 500-600 חברים וילדים - כבר לא מתפקד כראוי, ולא ניתן לאריך את מסלול הכלים.

(2) איזור הדלפק, שהוא גם הכניסה והיציאה לח"א, ושבו עומדות עגלות לטפלים, קומקומים, טלפון, חלב, לחם ולעתים גם מיכל עם פרי - אינו יעיל ולא אסתטי - ולא מתפקד כראוי.

(3) המלתחה, שהיא גם מחסן לכסאות וחצר בה מקום למעילים וחפצים חיוניים אחרים - שטח קטן מדי בכדי לשרת את החבר ביעילות.

וכל זה, מבלי לדבר על מצב השולחנות והכסאות הישנים ובלי להתירחם לבעיות המטבח. אין לי ספק, שבלי החלטה להוציא כסף לשיפורים - גם בעלי הרצון הטוב ביותר, והיכולת והיוזמה הנמרצת בעולם יכולים לשפר רק במעט.

השאלה - מתי?

עליזה נ.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

המשך - דו"ח ועדת עבודה

הפרת משמעת: במקרים חריגים של הפרת משמעת או אי הופעה בעבודה ללא סיבה נראת לסדרן - הוחלט להזמין את החבר לברור בוועדה.

סניטריות: חייבים למצוא פתרון קבוע לבעיה זו, או במסגרת כוללת של "אם הבית" למרכז הצבורי, או או לסניטריות בלבד. אנו פתוחים להצעות.

נשתדל לדון לעתים מזומנות - אך כמוכן יש הרבה טעיפים בשלבים שונים של טיפול ומוקדם עדיין לכתוב עליהם.

בשם ועדת העבודה

יעל נ.

17. 1981 ספרות בשנת

בעזרתה של שיטת רישום של כשעה בשבוע, במשך כל השנה, כבר נמצאים בידי הנחוננים לגבי השימוש בספריה לשנה שנסתיימה זה עתה. מסתבר שבהשוואה לשנה לפני כן כמעט שאין חידושים בטעמים השונים. יש יוצא מן הכלל אחד - ירידה במספר הקוראים בגיל הנעורים. דבר זה מדאיג כשלעצמו, אבל יש נסיבות מקלות: בשנת 1981 לא נתקבלה אף כתה חדשה לספריה, וכנגד זה יצאו מספר קוראים מגיל הנעורים ועברו לקטגוריית "מבוגרים".

בכל זאת ההפרש הוא די גדול: 1980 = 739 בקורים של נערים.
1981 = 634 " " "

המבוגרים בקרו בספריה 6,263 פעמים - כאמור כאן אין שינוי גדול, (8 ביקורים יותר מאשר ב-1980!)

שינוי מעניין חל השנה בשפה שבה קורא הציבור שלנו. מספר הספרים שהושאלו בעברית, (כולל הסוגים), נשאר כמעט יציב - 4,457 השנה, לעומת 4,640 אשתקד.

יחד עם זה אנו עדים לעליה, אמנם לא גדולה, במספר הספרים שהושאלו באנגלית.

1980 = 11,326 ספרים
1981 = 12,122 "

המספר הכולל של הספרים בספריה ירד השנה את ה- 25,000 (אם לדייק: 25,709), מחולקים כ: עברית: 12,341 אנגלית: 13,368

מספר עגול זה מתקשר בצורה נאה לעובדה שהשנה ימלאו 25 שנה לפתיחת ספריית כפר-הנשיא, (ב"צריף החרבות" הישן - כשיח ששם גר בימינו אלה מקס חייט), בצורה סדירה.

אם יש למישהו רעיון איך לציין תאריך הסטורי זה, נא לחקשך עם הספרנים של מרכז הכניסה

אך בחזרה לעניינינו. עם יציאתו של משרדו החדש, התחלנו סוף סוף לאכלס את החדר שהתפנה. הפעולה עדיין בעיצומה, ותסתים תוך חודש.

באגף החדש תימצא הספרות המקצועית באנגלית בנושאים הפחות מבוקשים. אם תום פעולת ההעברה אודיע ב"דבר הכפר" בדיוק איזה נושאים אפשר למצוא בחדר הקטן.

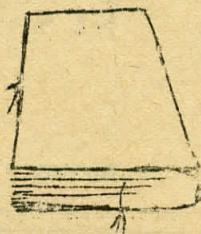
הוצאת ספרים אלו מהאולם הגדול, תהזיר מררחה מחילה ואפשרות נשימה לספרים הנוותרים, (ולחברים המסתובלים שם!)

לכו, גם באולם הגדול יורגשו שינויים מסויימים.

שנת 1982 טובה, וקריאה מהנה לכולם.

ה ס פ ר נ י ם .

2666 4.019.205.181

מרתון הלינרת ה-5 (יום ג' 22.12.81)

השתתפו מכפר הנשיא: דליב דיכולט, נורמן אנגלסברג, יואב פק וארווין.

בשעה 9.30 בבוקר עמדו בקו הזינוק בעין גב 502 רצים משוגעים, שמרתם היתה לרוץ 42 קמ. אלה כמוני ויואב, שזו הפעם הראשונה שמשתתפים במרתון, רצו להוכיח שהם מסוגלים לגמור את המרוץ. אחרים כמו דליב ונורמן ניסו לשפר את השיאים האישיים שלהם. כמוכן היו גם כאלה, שמרתם היתה להשיג שיאים גדולים יותר.

מזג האוויר לא היה אידיאלי, אבל לפחות לא היה חמסין !! התחלנו מחניון עין-גב ורצנו דרך צמח לחמי טבריה וחזרה לעין-גב. להגיד את האמת, פחדנו קצת מההשפעה הפסיכולוגית מפני שהמסלול היה הלך וחזור - ולא מסלול ישיר, אבל לדעתי זה לא השפיע. נכון, שרואים את הרצים הטובים יותר בדרך חזרה, כשאתה עדיין נמצא קילומטרים מנקודת המפנה, אבל אתה גם יודע (או לפחות מקווה) שיש המון רצים אחרים! יש גם משהו טוב שיוצא ממסלול כזה: זאת הפעם הראשונה שפגשתי את המובילים במרוץ במהלך הריצה כשעברו אותי בדרך חזרה והיה ממש כף לראות אותם.

מאיזור צמת עד לפנייה לפוריה עמדו אוהדים בקצה הכביש ועודדו אותנו, בינם אוהדינו מכפר הנשיא. אני רוצה להגיד תודה רבה לכולכם בשם ארבעתנו - אין לכם מושג כמה טוב לראות פנים מוכרות במהלך המרוץ - זה כאילו מוריד לך קילומטרים מהמסלול !

בשכילי אישית, עשרת הקילומטרים האחרונים היו הכי קשים, אבל לא חשבתי לרגע - שלא אגמור את המרוץ. ארבעתנו סיימנו את המסלול - דליב ב-3.26 שעות (12 דקות מהר יותר מלפני שנתיים), נורמן 3.31 (שיפור של 20 דקות מן השנה שעברה).

מנצח המרוץ היה הבריטי קוליין קריקהם (2.17.11 שעות), 23 שניות בלבד לפני אלוף ישראל יאיר קריב (2.17.34 שעות), אחריו הגיעו עוד בריטי אחד, איטלקי ושני בלגים. הישראלי השני יוני סנדר הגיע במקום העשירי.

אנחנו מקווים לרוץ עוד הרבה מרתונים בשנים הבאות, ויש שמועות שיצטרפו אלינו בדצמבר הבא עוד כמה משוגעים כמונו.

ארווין.

מתיבת המכתבים

במערכת "דבר הכפר" התקבל המכתב הבא מארכיון החגים הבינאקיוצי בבית השיטה. אנו מפרסמים אותו כלשונו ונשמח לקבל את תגובת החברים לתכנון:

29.12.81 - לעורך "דבר הכפר" - כפר הנשיא.

שלום,

הייתי מציע לכנות את אותו גיל החברים שתכנן בשם "הדור המתבגר" - גיל "השיבה הטובה" או "גיל הזהב". "הדור המתבגר" הוא דור העשרה, כלומר גיל 15-20 שנה.

בברכה,

א. אבישי

ארכיון החגים - בית השיטה.

לאחר כ-4 חודשים ב"תפקיד" הנ"ל, הנני מבקשת את תשומת לבכם לכמה וכמה נקודות - ושיתוף פעולה מחברים.

סידור התחבורה נעשה בהתבוננות, ללא קשר לעבודה כלל. אני משתדלת לעזור עד כמה שאפשר לכל אחד, אך יש מספר גורמים, שמקשים עלי לעשות זאת:

(א) מספר קטן של כלי רכב (כמעט כל יום יש "הפתעות")

(ב) ביקוש יותר גבוה כל יום ואין מספיק מכוניות לכסות אותן הבקשות - בכפר הנשיא יש לנו מעל 200 נהגים ובסך הכל 10 כלי רכב !!! (כולל אלה שמיועדים לענפים מסוימים).

(ג) אי-החזרת הרכב בשעה שנקבעה מראש - דבר שגורם לפנצ'רים רציניים ביותר.

כמו-כן, עלי להזכיר לכם כי אני יושבת מדי ערב, כולל יום שישי, בסידור התחבורה וזה הזמן לגשת לבקשת רכב.

לדוגמא: השבוע בשבת - 2.1.82 - בנוסף שהעירו אותי בבוקר, היו לא פחות מ-14 אנשים שבאו אלי עם בקשה זו או אחרת.

ידידי ! בואו לסידור בערב עם בקשות אלה - ולא אגיב כמו שהגבתי ביום "המנוחה" שלי !!!

חברים מתבקשים לא להפריע לי בשבת - אלא לבסיעה דחופה (שלא נידע) של בריאות - באישור המרפאה בלבד.

בשבתות יש לי שבת!

נסיעה טובה

ושבת שלום גם לכם,

כוכבה.

ימי נישואין

14.1 - שריטה וג'ו סינה

15.1 - שרה ועזרא ניסים

ימי הולדת

10.1 - גרשי אפשטיין

11.1 - כוכבה חצור

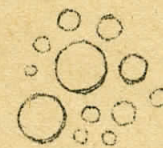
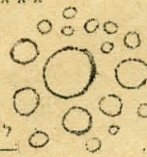
12.1 - פרל בן-עטר

13.1 - נירה טולומון

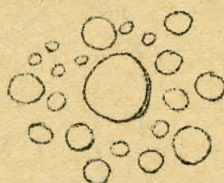
14.1 - אסתר נצר

ג'רמי גרינברג

15.1 - איתן נמלי

חזל - טוב

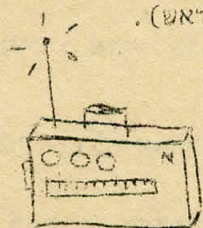

כרטיס

מערכת: דליה, עדנה, צילה, אריאל
הדפיסו: ציונה ואלזה
עיסר: דורי
הגהה: אסתי ואבי
שכפל: גרשון מדר
הסברו: דבי ושמאל

*** בשעה טובה מתחילה אירוע לעבודת כמזכירה.
לתשומת לב של החברים, בימי שני, אירוע
תהיה בתל אביב בלימודים, לפי הסכמת
האספה.

*** הרופא המחליף של דדיו - ד"ר ירחוב
יקבל בימים: א' + ה' משעה 13.00 -
16.00. (לפי הזמנה מראש).

*** רדיו טייפ - נשיונל, השליך
למשפחת שפרונג נעלם לפני כשלושה
שבועות. יתכן שהושאר במועדון.
סימו היכר: הסימונים ליד הכפתורים
נמחקו בחלקם.
המוצא הישר מתבקש להביאו למזכירות.

מועדון ****חדש

*** כיוזמתם של קבוצת נכבדים - פאול א',
הילרי ק', מיכיל מ' איציק ב', ודוד א'
נפתח מועדון לכל צעירי ונכבדי הקיבוץ,
(מגיל "שנת שירות" ומעלה).
המועדון נמצא במקלט חדר האוכל, והצוות
ישמח מאד לקבל תרומות (כגון פריטים
ישנים, תקליטים וכו').
כמו כן הצעות חשקלנה בעיון רב!

אולי יש לך ה במקרה ??

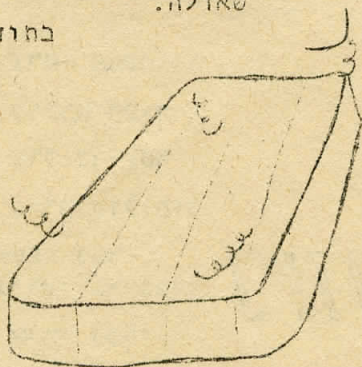
אנחנו מחפשים מספר מזרונים
(70 x 180)

למספר הודשים

מי שברשותו מזרון במידות אלו
ומוכן למסרו מתבקש להתקשר עם
שאוילה.

בחודה,

ועדת הנעורים

הציבור מוזמן.

השתתפו:	אירית ב"ח	אסתי נ'
	ברוך כ'	קרול ב'
	הרי ל'	מופתי ל'
	מוסי ה'	ראובן ג'
	יוסי כ'	

- (1) ועדת נעורים (בהשתתפות דליה ו' וג'קי ע')
 ההקיים דיון מקיף בנושא: "גניבת רכב ונהיגה ללא רשיון". ההמלצה של ועדת הנעורים: שבמקרה של גניבת רכב על ידי נערים הוזמן המשטרה ללא ברור נוסף.
 המזכירות החליטה לקיים דיון נוסף. עד אז, הוחלט לקיים קשר בלתי פורמאלי בין חברי המזכירות והמשטרה לשם אסוף פרטים ואינפורמציה.

- (2) חוג המודעות (בהשתתפות קולין פ', ג'סון פ', יואב פ')
 נערך דיון שני בנושא שהגדרתו: "להכיר בהקמת חוג למודעות (כולל אסט). ההשתלמויות של אותו החוג תכלולנה במסגרת המקובלת של ועדת ההשתלמויות."
 החלטת המזכירות היא להביא את כל הנושא לאספה לדיון עקרוני.

- (3) ארוח
 בקשר לפניה של המועצה האזורית לארח במשקנו, בשעת חרום, ילדי אחיות קופת-חולים בקרית שמונה.
 הוחלט לברר אצל הגורמים השונים בקרית שמונה ובחצור האם קיימות עוד בקשות ותוכניות מן הסוג הזה. עם השלמת הניתונים, נחליט סופית.

דו"ח ישיבת המזכירות - 3.1.1982

השתתפו:	ברוך כ'	יעל ש'
	אסתי נ'	מופתי ל'
	קרול ב'	ראובן ג'

1. גמר הדיון על נסיעתו של מקס חייט לדרום אפריקה לרגל חתונת בנו. המזכירות דחתה את הבקשה לראות נסיעה זאת כנסיעה מיוחדת והחליטה לרשום אותה במסגרת "הקדמת תור". דיון זה התקיים בהשתתפותו של מקס.
2. חוג למודעות (בהשתתפות ג'סון)
 בעקבות החלטת המזכירות להביא את כל הנושא לדיון עקרוני באספה, ולאור העובדה שבקרוב מתקיימים ערבי סמינר של "אסט", פנו הברלים אל המזכירות לסידור ביניים בקשר להוצאות נסיעה. המזכירות לא קבלה פניה זו. יחד עם זאת, יובא הנושא לדיון והכרעה באספה בעתיד הקרוב.
3. מרכז לתרבות וספורט (בהשתתפות אלק, אוסי, ג'וני ט')
 לאור התענינות מסוימת על ידי גורמי חוץ, ובהכוה בצורך לדון בנושא, הוחלט להקים ועדה מיוחדת לשם איסוף נתונים הקשורים להקמת מתנ"ס. חברי הועדה הם: אלק, אוסי, ג'וני ט', מכאל ד', הרי ל'. לא תעשה שום פעילות מחייבת בלי אישור האספה.
4. סמינר יוצאי צבא (בהשתתפות מיכאל כ', שלומית ל')
 ככל שנה, הסמינר הנ"ל מתקיים בימים 13-16 לחודש זה. המזכירות רואה בחיוב קיום סמינר זה מבלי להתעלם מהקשיים הטכניים והבעיות שתעמודנה בפני סדרן העבודה. הוחלט שבעיות אלו תידונה בוועדת העבודה.